

[Elgaard.]

er Landbruget. Jeg har den Opfattelse, at Regeringen maaltvidst fører en Politik, der skal ændre det danske Samfunds Struktur, saaledes at der kunde anvendes et stigende Tal af Arbejdere inden for industrielle Omraader i Danmark, og at det skulde være den rigtige Beskæftigelsespolitik. Over for dette har jeg fundet Anledning til at gøre de Bemærkninger, jeg gjorde, første Gang jeg havde Ordet ved Finanslovens Behandling, og jeg tror, at hvis Regeringen fortsat vil fremme denne Udvikling, da vil man føre en Politik, der vil blive til stigende Skade for det danske Samfund som Helhed.

Vedrørende den højtærede Finansministers Specificering af Skatterne under de forskellige Former og de forskellige Opgørelser finder jeg ingen Anledning til at gøre Bemærkninger, da jeg forstod den højtærede Minister saaledes, at det fortrinsvis var rettet til min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Jensen-Broby. Men en Ting ønsker jeg at fastslaa. Selv om man kan manøvrere med Statistik, og selv om man i Forhold til Landets Nationalindkomst kan udregne en Skatteprocent, der ikke er foruroligende, vil jeg dog sige til den højtærede Minister, at denne Skatteprocent, som er nævnt, overskrides jo af visse Dele af den danske Befolkning i betydelig Grad. Men dertil kommer ogsaa, at den højtærede Minister møder med en Opgørelse af vor Nationalindkomst, som ingen andre har Adgang til, og derfor vil det være ret omsonst for Tingets Medlemmer overhovedet at rejse en Forhandling paa dette Grundlag.

Enten man nu manøvrerer med Skatterne paa den ene eller den anden Maade, er det givet, at Skattetrykket eksisterer for store Dele af den danske Befolkning, og at dette Skattetryk er medvirkende til, at man inden for denne Del af den danske Befolkning maa indskrænke sig paa forskellig Maade, hvorved man ogsaa er med til at skaffe mindre Arbejde. Det turde derfor være givet, at den Betragtning, den højtærede Finansminister gjorde gældende, i Virkeligheden er af en saadan Art, at man har Lov til at bruge det Udtryk, som jeg ogsaa brugte første Gang jeg havde Ordet, at den fører til en ulykkelig Udvikling i vort Samfund — og denne Bemærkning kan ogsaa være et Svar til det ærede Medlem Hr. Steen. Det er umuligt, at man kan betragte Forholdene i vort Samfund som tilfredsstillende. Der er det ene Eksempel efter det andet, som fastslaar, at efterhaanden som Tiden gaar, bliver der inden for større og større Dele af Be-

folkningen Uro, der giver sig Udslag paa forskellig Maade. Dette vilde ikke være Tilfældet, hvis der var den Tilfredshed i den danske Befolkning, som Regeringen og dens Partier gerne vil give det Udseende af. Dette har jeg ønsket at gøre opmærksom paa, fordi jeg føler mig overbevist om, at saaledes er Forholdet.

Jeg har endnu kun en eneste Bemærkning tilbage, og det er en Tak til den højtærede Finansminister. (*Hartwig Frisch*: Det var rart!). Ja, den ærede Ordfører for Socialdemokratiet skal ikke tage Forskud paa Glæden. Den Tak, jeg ønsker at bringe Finansministeren, har Forbindelse med Finansministeriets Behandling af Ansøgninger fra Haandværkere, der har modtaget Laan under deres Krisevanskeligheder. Jeg er personlig ved en Række Tilfælde kommet i Forbindelse med disse Forhold, og over for dette vil jeg da sige til Finansministeren, at her har man været baade forstaaende og imødekommende. Jeg haaber, at dette vil blive fortsat over for dem, der i den kommende Tid faar Vanskeligheder paa dette Omraade, og jeg føler dette bekræftet ved det Forslag, der findes paa den nye Finanslov om Midler til dette Formaal. Jeg ønsker i enhver Henseende at gøre Ret og Skel, og jeg føler mig ikke i fjerneste Maade utilbøjelig til at takke ogsaa en socialdemokratisk Finansminister, naar han gennem sit Ministerium træffer Foranstaltninger, som jeg skønner er rigtige. Derfor ønsker jeg at slutte med disse Bemærkninger, og jeg har saa ikke i Forbindelse med de Udtalelser, der er faldet ved Finanslovens Behandling, mere at tilføje.

M. K. Sørensen: Da jeg forleden fra denne Plads fremsatte nogle kritiske Bemærkninger om den karrige Maade, hvorpaa enkelte Kommuner lønner deres kommunale Arbejdere, og de mærkelige Principper, hvorefter enkelte Kommuner uddeler Kød-, Flæske- og Mælkekort, gav jeg ikke med et eneste Ord nogen som helst Antydning af eller Udtryk for, hvorledes det politiske Flertal var i de Kommuners Styrelse, der her er Tale om. Men det var interessant, synes jeg, at lægge Mærke til, at Venstremændene, det ærede Medlem Hr. Simonsen og det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen, straks var klar over, at det maatte være og kunde ikke være andet end Venstrekommuner, der her var Tale om. Og det er ogsaa rigtigt nok; det er Venstreflertal, der regerer disse Kommuner, og de ærede Medlemmer af Venstre folte sig straks forpligtede til at tage dem i Forsvar; det gamle Ord, at